

Του Χρήστου Κυργιάκη

Είναι φορές που το δίκιο ή το άδικο σε πνίγει
και χαμογελώντας γίνεσαι το προσάναμα για την πυρκαγιά που έρχεται.

Και τότε το αδύνατο γίνεται δυνατό και εύκολο,
το θεόρατο φαντάζει μικρό και οι γίγαντες δυνάστες γίνονται νάνοι
όπως στ' αλήθεια και είναι.

Και τα αδικοχαμένα παιδιά πετάνε πάνω από τα κεφάλια μας
τραγουδώντας και παίζοντας.

Τα κορμάκια τους τα ακρωτηριασμένα γίνονται
πάλι αρτιμελή και η θυσία τους αποκτάει νόημα πραγματικό.

Όσο υπάρχει «καύσιμη ύλη» και αέρας, θα γεννιούνται πυρκαγιές

Οι αδύναμοι πιάνουν τα μπράτσα τους και τα νιώθουν ατσαλένια,
η ματιά τους γίνεται κοφτερή, διαπεραστική που δεν αφήνει κανέναν να αμφισβητήσει το
ποιος θα είναι ο νικητής σε τούτη την αιώνια μάχη.

Όλοι οι καταπιεσμένοι και παραγκωνισμένοι αποκτούν την πραγματική τους αξία, αυτή που η φύση τους προίκισε και οι καταπιεστές τους έκλεψαν.

Οι φιμωμένοι με το φόβο της επιβίωσης και της αβεβαιότητας αποκτούν φωνή δυνατή που γίνεται ουρλιαχτό και τρομάζει τους δυνάστες.

Κι από παντού κατεβαίνουν ποτάμια ανθρώπινα, πύρινα, λάβα αληθινή που κατακαίει στο διάβα της το άδικο και τους άδικους, το ψέμα και τους ψεύτες, την υποκρισία και τους υποκριτές.

Κι ο σκυφτός ο δάσκαλος, κατά πώς τον θέλουν αυτοί που τον πλούτο κατέχουν, ανάστημα υψώνει που σκιάζει τους σκιάχτες.

Και τα λόγια που μέσα στις αίθουσες αρθρώνει, γίνονται φτερά στις πλάτες των παιδιών και όνειρα τα βράδια που κοιμούνται.

Και τότε ο ουρανός χρωματίζεται με τα χρώματα της αλήθειας, και η επανάσταση ξεκινάει.

Γιατί ή επανάσταση είναι αλήθεια και η αλήθεια είναι επανάσταση κι αλίμονο σε κείνους που θα μείνουν αγκιστρωμένοι στο ψέμα και το σκοτάδι.

Το φως θα παρασύρει και τους ίδιους και το σκοτάδι και από παντού θα αναδύεται η **ελπίδα**.

Η **ελπίδα** που στους αιώνες προσπαθούν οι δυνατοί να την εξοντώσουν, αλλά εκείνη είναι **χιλιόψυχη** κι όταν χρειάζεται φυτρώνει στα μυαλά, στις ψυχές και στα χέρια των ανθρώπων και τους κάνει δυνατούς κι ανίκητους, όπως είναι οι άνθρωποι όταν θέλουν να κερδίσουν αυτά που τους αξίζουν.

Γιατί οι άνθρωποι δεν είναι πρόπον να αναζητούν μόνο τις **ανάγκες** τους, αλλά να πάνε και πέρα και πάνω από αυτές, να φτάνουν σε όλα όσα τους αξίζουν.

Άλλο οι **αξίες** βλέπεις κι άλλο οι **ανάγκες**.

Δύναμη σου δίνουν οι **αξίες** και φτερά, μιζέρια και βαρίδια σε φορτώνουν οι **ανάγκες**.

Εσείς οι ανήμποροι, οι φρόνιμοι, οι άβουλοι, κάντε στην άκρη κι αφήστε τα προσανάματα να γεννήσουν πυρκαγιές.

Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορείτε να τις σταματήσετε όσο κι αν το θέλετε.

Όσο υπάρχει «καύσιμη ύλη» και αέρας, θα γεννιούνται πυρκαγιές.

Μπείτε στα **λαγούμια** σας αν θέλετε για να μην καείτε.

Όμως το **άδικο**, αργά ή γρήγορα **στάχτη θα γίνει κι αποκαΐδια**.